

«Щока та тінь, та тінні очі...» (1979)

Вінграновський Микола Степанович

* * *

Щока та тінь, та тінні очі,
І ми самі на самоті...
І дощ цілує опівночі
Кульбаби очі золоті.

Десь кінь ірже — його не чути,
Десь хтось іде — його не знать.
Тебе любити — не збагнути,
Прощанням щастя доганять...

Не все те є, що мало бути,
Бо й щось до нас було-збуло.
Але в кульбабі дощ забутий
І зуби білі, мов різдво.

На віки вічні і на завтра,
Як і на вчора, як тепер,
Як мерзлу землю гріє ватра, —
Доки в землі я не помер.

1979

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/schoka_ta_tin_ta_tinni_ochi